

(המשך מעמוד 48)

בעבר איש היחידה המרכזית, הרים את השפופרת. מעברו השני של הקו דיבר חברו, מדריך צניחה ועובד מישרד הביטחון. בפניו היה סיפור לא נעים.

הוא סיפר כי עמד בליל-שבת בקיוסק בפנינת הרחובות שדרות ירושלים ויהודה הימית ביפו. כדי לקנות בקבוק קולה ולטלפון. ליד הקיוסק, בחוץ, ישבו כתיסר צעירים ששתו ופיטפטו בקול.

כאשר סיים לטלפון הבחין כי ארנקו, שהיה מונח על הדלפק לידו נעלם. בארנק היו תעודות ומיסמכים חשובים ופנקס צ'קים, דולרים ו-3000 לירות במזומן. לדבריו, הוא שאל את בעל הקיוסק, אליהו (לילוי) פרג'ון, היכן הארנק. בעל הקיוסק סירב להשיב. בינתיים נעלמה החבורה שישבה ליד השולחן. נותרו רק שני צעירים.

בצר לו פנה האיש אל השניים. ובקש מהם לעזור לו למצוא את הארנק. השניים הבטיחו לעזור בחנאי שלא יצלצל למיש טרה. אם ילך למיטרה, כך אמרו, עלול בעל הקיוסק לסבול. הם ירפו לו את הקיוסק.

השניים לקחו את בעל הארנק לסיבוב בחצרות הסמוכות. משלא נמצא הארנק קבעו איתו פגישה לעוד חצי שעה ונעלמו מבלי לחזור.

בעל הארנק הלך למיטרת מרחב יפו והגיש שם תלונה. אנשי המיטרה עצרו את בעל הקיוסק לחקירה. הלה סירב לדבר ושוחרר.

גבר אל גבר. כאשר שמע ברקת את הסיפור ניגש עם חברו אל הקיוסק, שלדבריו מהווה נקודת-מפגש לבדוקאים ידועים. בדרך אל הקיוסק ערכו ברקת וחברו

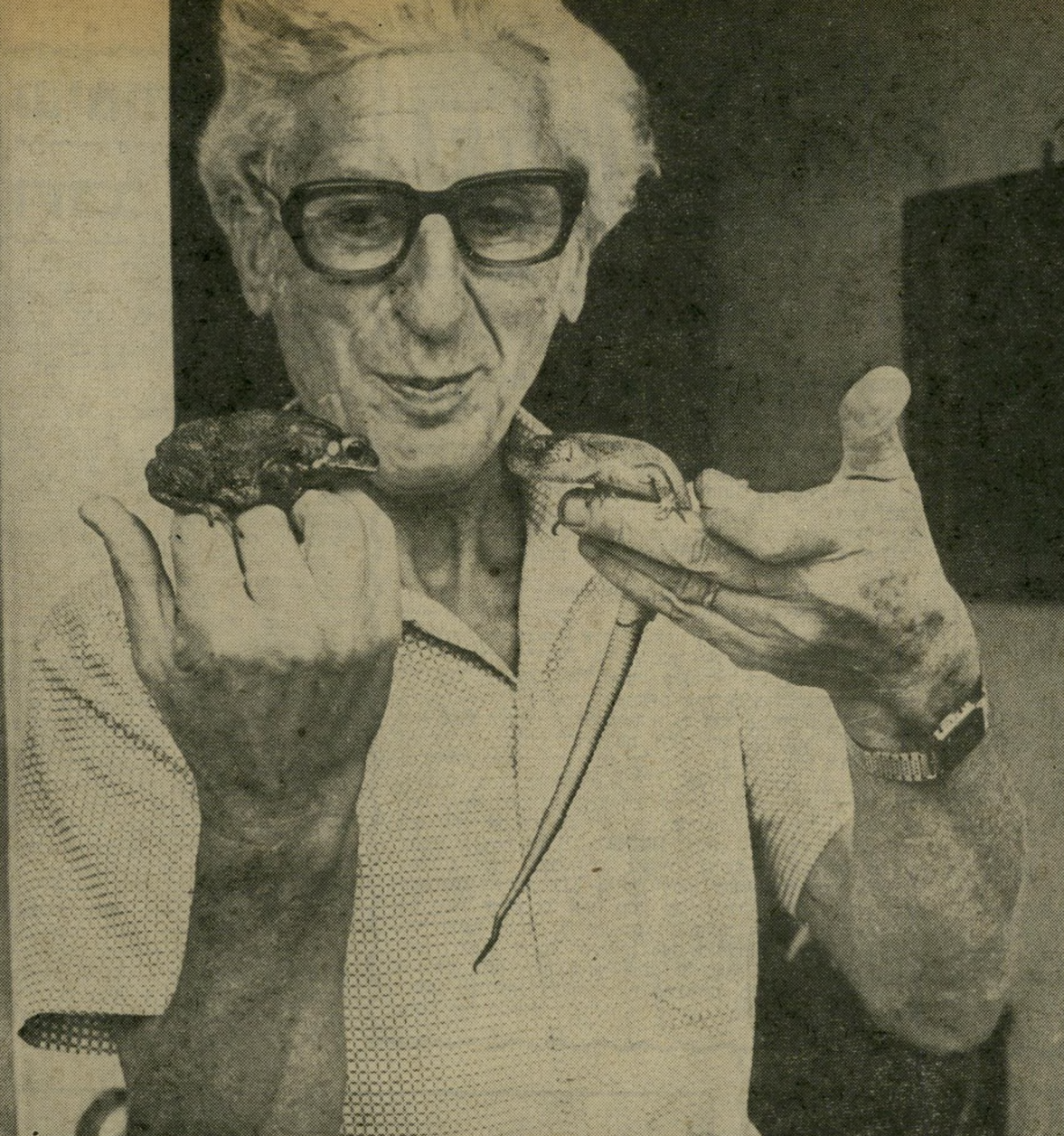

חוקר ברקת עזרה לידיד

חיפושים בחצרות, שם נהגים עבריינים לזרוק את הארנקים. הארנק לא נמצא.

ברקת נפרד מחברו ונסע במונית לקיוסק. הוא פגש שם בשלושה צעירים המוכרים לו כעבריינים עוד מתקופת שירותו ביחידה המרכזית, והכניסם לתוך המונית. אחרי שיחה קצרה שבה שיכנע החוקר את הצעיר רים להמציא לו את הארנק, נקבעה פגישה נוספת ב"בורסק" של סמי בשעה עשר בבואצי השבת. לפגישה הגיעו שישה עבריינים במונית. הם לקחו את ברקת לבור ביוב באחת החצרות הסמוכות, ואחרי חיפוש נמצא שם הארנק ובו התעודות. הגנבים סיפרו לברקת כי התחלקו בכסף, אך הבטיחו לו במילת "גבר אל גבר", כי יחזירו בהקדם את הסכום שנלקח מהארנק.

ברקת צילצל למיטרת מרחב יפו, הודיע להם שהארנק נמצא וכי הם יכולים לסגור את התק. כאשר ביקשו ממנו חוקרי המיטרה לגלות את שמות העבריינים, היועצים לו סירב ברקת ואמר: "בשבילי העבודה נגמרה, מצאתי את הארנק של ידידי, עשיתי כן מעבודה פרטית, שכתחם שאני כבר לא משרת במיטרה?"

אחרון הייזקים

גלביה בדואית ולמותניו חגורת עור — בגדי הבית הרגילים שלו — וצפה בתוכנית הטלוויזיה על "הייזקים". מאחוריו, במייר פסת הבית, ניצב אקוריוס של דגים ו- בתוכו תרנגול צעיר, שאותו הציל רלף בהיותו אפרוח והוא מגדלו עד שיתבגר מעט. אז ימסור אותו לאימוץ לגן-ילדים.

בדיחה על רכבת

ל צד האקוריוס ניצב כלוב ענק, ובי תוכו עשרות לטאות, צפרדעים וזוחלים אחרים. תחביבו הפרטי של רלף. כשפות חים את הכלוב פורצים מתוכו המוני זבורים. הזוחלים ניזונים בעיקר מרימות, ש- אותם נוטל רלף מהמכון הזואולוגי באוני- ברסיטת תל-אביב. הזבובים מתפתחים מהי רימות, מסביר הלינגר, ומשמיים גם הם מזון לחלק מהלטאות. לדבריו, הזבובים סטריליים ואינם מהווים סכנה לבריאות. רלף, בן ה-56, שקוע כולו בצפייה ב- טלוויזיה. חיוך של הנאה גלויה מתפשט על פניו. המיטרת תקועה כל העת בזווית הפה. הטלפון מצלצל. הרעה, פרידה, ניג- שת למכשיר הטלפון, חוזרת כעבור דקה משועשעת ומספרת: "מישהו צעק בטלפון יקה, יקה, ספר לי בדיחה על רכבת, ו- סגר." ניראה שהפירסום הרב סביב הי עתירה עורר את טרדני הטלפון. עם סיום התוכנית מתיישב רלף לצד אישתו, לילדת צרפת, ומגולל את קורות חייו. לדבריו הוא נעזר בתיקים עבי-כרס, שבתוכם אסף, במשך השנים, בדייקנות יקית טיפוסית, אלפי מיסמכים. **פיספר רלף הלינגר:** אני בארץ כבר 43 שנים. כל הזמן

נית העלה את אחוז הצפייה בה, ואחד הי צהרונים אף ערך מישאל בין כמה יקים, לדעתם על התוכנית. אולם רק מעטים ידעו, כי המטרה האמיתית, שבהגשת הי עתירה לבג"ץ, אכן הושגה.

מעטים גם המכירים את הדמות הסגור נית ושופעת ההומור העומדת מאחרי הי עתירה — אחד מאחרוני הייקים האמרי

„אני יקה, אבל לוחם“, טוען רלף הלינגר שיצא להגן על כבוד יוצאי גרמניה

תיים, המתמיד במשך עשרות בשנים לש- לוח מיכתבים למערכות עיתונים, להגיש תביעות, להציע שיפורים ושיכלולים, ול- דון בכל נושא הניראה לו חשוב. ותמיד הוא מתבל את פעילויותיו בחיוך ציני, למראה העולם שגילה בארץ, ושאינו הוא ממאן להשלים. בחדר המגורים אשר בביתו הצנוע, בקירבת דיזנגוף סנטר בתל-אביב, ישב רלף הלינגר בכיסא נדנדה, כשהוא עוטה

פ עם כהיות המדינה עוד בחיתוליה, הגיע יקה צעיר לקיבוץ עין-השופט. הוא נילוה לחברו, שהזומן לחג המים ב- קיבוץ. כל היום ספג היקה עלבונות. לעת ערב הוא הרגיש צורך עז להתנקם בקי- בוצניקים. מה עשה? שכב לישון בלילה עם פיג'מה ועניבה.

עד מהרה נפוצה הידיעה מקצה הקיבוץ ועד קצהו, וכל הקיבוצניקים באו לחזות באטרקציה הקפיטליסטית. עד היום זוכרים ותיקי עין-השופט את אותו היקה, עם הפיג'מה והעניבה. אולם הוא עצמו לא ניראה עוד בקיבוץ.

זהו רלף הלינגר, מהנדס אלקטרוניקה במיקצוע, הייקה שעלה בשבוע שעבר ל- כותרות, בעיקבות העתירה שהגיש לבג"ץ. בעתירתו ביקש הלינגר, באמצעות פרקלי- טר, עורך-הדון דויד פרץ, צו נגד רשותי השידור, שיחייב אותה "לבוא וליתן טעם מדוע לא תיקרא תוכנית הטלוויזיה, שהיא עומדת לשדר, במקום הייקים, שהינו, ל- דעת העותר, כינוי גנאי. בשם, יוצאי גר- מניה" או כל מונח אחר שאינו כינוי גנאי. השופטים העליונים חיים כהן (גם הוא יקה), מנחם אלון ואהרון ברק, חייבו ל- משמע נימוקיו של הפרקליט, כי "השם יקה נתפס על-ידי הנוער בארץ בחלקו הגדול כראשי-יתבות של יהודי קשה הבר- נה." אך הם לא האריכו בוויכוח עם הי עותר, החליטו לדחות את העתירה. בהח- לתם סמכו השופטים את ידיהם על קביעת רשות-השידור, שאין בכינוי "יקה" משום גנאי אלא זהו מונח פולקלוריסטי. הם אף הוסיפו, כי "בית-המישפט רוצה לציין שיש בכך גם משום גילוי חיבה". תוכנית הטלוויזיה על הייקים שודרה, איפוא, ביום החמישי בשבוע שעבר, בשמה המקורי. הפירסום המוקדם סביב התוכ-